

Arrest

nr. 295 221 van 9 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 maart 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 22 november 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. Je bent afkomstig van het subdorp Ferozabad, hoofddorp Belo, van het district Qarghayi, in de provincie Laghman. Op het moment van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS ben je 17 jaar oud.

Jouw twee paternale ooms, Q(...) H(...) M(...) en Q(...) Z(...) J(...), woonden samen met jullie in hetzelfde huis.

Jouw broer J(...) werkte van 1394 (i.e. 2015-2016) tot 1397 (i.e. 2018-2019) bij de nationale politie. Jouw paternale ooms waren hier niet mee opgezet.

Ze zeiden dat jouw broer voor de ongelovigen werkte en dat het geld dat hij daar verdiende haram was. Op een bepaald moment ontstond hierdoor een conflict tussen jouw ouders en die ooms, en verhuisden die ooms naar het district Alishang of Alingar. Dit was ongeveer twee of drie jaar voor jouw vertrek uit Afghanistan.

Een tijdje later kreeg jouw vader dreig telefoons van verschillende nummers. Volgens jou zaten jouw ooms achter deze telefoontjes. In de telefoontjes vroeg men jouw vader zijn zoon te vragen om zijn job stop te zetten en zich aan hen over te leveren om jihad te voeren. Eigenlijk zouden ze van plan geweest zijn jullie te doden en jullie eigendommen af te nemen. Er zou immers al heel lang een conflict geweest zijn tussen jouw vader en die ooms over de gronden die bij jullie huis lagen en die volgens jou het eigendom van jouw vader zouden zijn, maar volgens die ooms ook van hen gezien dit volgens hen om een erfenis zou gaan.

In reactie op deze telefoontjes diende jouw vader klacht in bij het districtsthus. Op het districtsthus zou men gezegd hebben dat ze jouw vader niet konden helpen omdat jouw ooms in een ander district woonden.

Jouw ooms zouden te weten gekomen zijn dat jouw vader klacht had ingediend en stuurden jullie een dreigbrief. In deze brief stond dat jij (D(...) M(...)) en jouw broer J(...) zich moesten aanmelden bij hen en indien jullie zouden weigeren zou er met jullie afgerekend worden volgens de straffen van het Islamitisch Emiraat.

Na deze dreigbrief was jouw broer J(...) nog ongeveer een maand thuis, waarna hij vermist raakte. Hierna zou ook nog een tweede dreigbrief verstuurd zijn, waarin enkel jij bedreigd werd.

Nadat jouw broer vermist raakte, ben je nog twee weken bij jouw maternale oom A(...) in het naburige dorp Mansoor Qalay verbleven.

Omwille van bovenstaande elementen verliet je Afghanistan in de zevende maand van 2020.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer: jouw taskara, de taskara van jouw ouders, de taskara van jouw broer J(...), documenten over het werk van jouw broer J(...), dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw verklaarde land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat jij doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst wil het CGVS benadrukken dat het loutere feit dat jouw broer bij de nationale politie zou gewerkt hebben, op zich niet kan voldoen om te besluiten dat ook jij hierdoor een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Hiervoor moeten namelijk concrete elementen aangereikt worden die kunnen wijzen op een reëel en persoonlijk risico op vervolging of het lijden van ernstige schade. Dergelijke elementen blijken in jouw dossier echter niet voorhanden te zijn.

Daarnaast kan niet zomaar geloof gehecht worden aan jouw verklaringen omtrent de werkzaamheden van jouw broer J(...) bij de nationale politie. Zo is het in eerste instantie bijzonder frappant dat je niets vermeldde over de job van jouw broer bij de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit jouw verklaringen ten opzichte van het CGVS blijken zijn werkzaamheden echter gerelateerd aan de problemen die jullie familie daar zou gehad hebben, waaronder de ontvoering van deze broer (CGVS, p. 20). Dat je deze zaken daar wel vermeldde, maar met geen woord repte over zijn job bij de nationale politie doet dan ook wenkbrauwen fronsen. Daarnaast blijken ook jouw verklaringen bij het CGVS omtrent de job van jouw broer bij de nationale politie bijzondere gebreken te vertonen. Zo weet je helemaal niet veel te vertellen over zijn job, en kan je bijvoorbeeld niet echt zeggen op welke manier jouw broer van en naar zijn werk ging, blijf je erg vaag over de taken die hij uitgevoerd zou hebben en kan je niet zeggen op welke plaatsen hij opleidingen gevolgd zou hebben (CGVS, p. 23-24). Vooral dit laatste is bijzonder merkwaardig, gezien je wel een aantal certificaten van deze opleidingen voorlegt (zie administratief dossier, groene map). Gewezen op deze documenten, stel je dat er twee documenten zijn in het Pashtu en Dari en dat je die documenten begrepen hebt en dat er ook Engelse documenten zijn die je liet vertalen en dit ook hoorde via jouw oom langs moederszijde (CGVS, p. 23-24). In dit opzicht kan enkel aangenomen worden dat je wel iets zou weten over de inhoud van deze certificaten, waardoor je bovenstaande zo dan ook allerm minst kan uitklaren. Ook het loutere feit dat je wel documenten voorlegt omtrent zijn werkzaamheden, kan niet volstaan om aannemelijk te maken dat jouw broer wel degelijk deze job zou uitgevoerd hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovenstaande doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zowel jouw verklaringen over de job van jouw broer als aan de algemene geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Bovendien leg je geen eensluidende verklaringen af over de aanwezigheid van de taliban of van jouw paternale ooms die lid waren van de taliban in de madrassa. Bij de DVZ verklaar je hierover dat jouw twee ooms langs vaderszijde leden waren van de taliban, dat zij altijd zeiden dat de taliban goede mensen waren en dat ze ook altijd in de madrassa waren (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hieruit kan dus afgeleid worden dat jouw paternale ooms die bij de taliban waren altijd in de madrassa waren, of dat je bedoelde dat de taliban altijd in de madrassa waren. Op het CGVS ga je hier tegenin en beweert je dat de taliban niet aanwezig waren in de madrassa en dat je paternale ooms niet in de madrassa kwamen (CGVS, p. 18-19). Gewezen op jouw verklaringen bij de DVZ, stel je dat je niet gezegd zou hebben dat die ooms altijd in de madrassa waren, maar wel de zonen van deze ooms (CGVS, p. 18-19). Dit valt echter nog steeds niet te rijmen met hoe je dit verklaarde bij de DVZ, en kan deze tegenstrijdigheid dan ook allerm minst uitklaren. Bovendien kreeg je bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans om opmerkingen of correcties te geven omtrent het interview bij de DVZ. Je gaf toen verschillende opmerkingen, maar repte met geen woord over bovenstaande (CGVS, p. 3-7). Je verklaarde toen zelfs geen andere opmerkingen te hebben. Indien bovenstaande daar toen ook niet goed was weergegeven, kan verwacht worden dat je hierover toen ook melding gemaakt zou hebben en niet louter post factum, wanneer jou gewezen wordt op tegenstrijdigheden. Daarenboven zeg je tijdens jouw vrije relaas opnieuw dat die paternale ooms naar de madrassa gingen (CGVS, p. 20), waarmee je opnieuw ingaat tegen jouw vorige verklaringen. Bovenstaande elementen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Verder is het ook al gaf je dit bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS wel aan, bijzonder frappant, dat je bij de DVZ niets vermeldde over de dreigbrieven van de taliban of over de job van jouw broer bij de politie (CGVS, p. 5; vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat je toen niet voldoende tijd kreeg om hierover te spreken (CGVS, p. 24-25), kan niet weerhouden worden als valabele verschoning, gezien jou daar letterlijk gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot jouw vlucht uit jouw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hierboven werd reeds aangegeven om welke reden het niet zomaar verschoonbaar is dat je daar niets vertelde over de job van jouw broer. Dezelfde redenering kan gemaakt worden over de dreigbrieven, die ook een cruciaal feit of element vormen in jouw vluchtmotieven. Dat je hier mee pas komt aandragen op het moment van jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, tast de geloofwaardigheid van deze documenten aan. Ook hier moet benadrukt worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovenstaande doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zowel jouw verklaringen over de job van jouw broer als aan de algemene geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Bovendien kunnen ook jouw verklaringen over hoe jouw broer reageerde op de dreigbrief niet overtuigen. Je verklaart dat jouw broer werd ingelicht over de brief, maar dat hij niet bang was en gewoon "ok" zei (CGVS, p. 25). Dat hij geen schrik had omdat hij lang voor de overheid werkte en zij altijd tegen deze mensen hadden gevochten kan niet volstaan om aannemelijk te maken dat jouw broer helemaal geen schrik zou hebben voor de taliban (CGVS, p. 25). Zijn werk voor de overheid en gevechten tegen de taliban maakten jouw broer immers des te meer een doelwit voor de taliban. Op het moment van de bedreiging door de taliban, werkte hij bovendien niet meer voor de overheid (CGVS, p. 21, 25-26), waardoor er niet vanuit gegaan kan worden dat jouw broer toen op zijn werkplaats veilig was voor hen. Je verklaarde verder ook zelf dat de overheid niet veel macht had in jouw regio (CGVS, p. 32), waardoor het CGVS geenszins kan inzien om welke reden de bedreigingen van de taliban jouw broer geen schrik zouden aangejaagd hebben. Gevraagd of jouw broer toen iets deed om zichzelf te beschermen na deze bedreiging, stel je dat hij zich wel nog normaal verplaatste, maar niet ver weg ging naar andere districten en toen thuis was in afwachting van een andere job (CGVS, p. 26). Dit getuigt echter niet van enige vorm van voorzorgsmaatregelen die verwacht kunnen worden van iemand die rechtstreeks bedreigd werd door de taliban. In deze optiek kan immers verwacht worden dat jouw broer zichzelf ergens in veiligheid probeerde te brengen, niet op de plaats bleef waar hij bedreigd werd en waar de taliban hem dus kon vinden en op deze plaats ook niet zomaar buitenkwam zoals voorheen. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen aangetast.

Ook jouw verklaringen over het tijdstip waarop de dreigbrief werd afgeleverd en de ontvoering van die broer blijken niet consistent. Op een bepaald moment verklaar je namelijk dat de dreigbrief dateerde van drie jaar voor jouw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 23). Later verklaar je dat jouw broer na deze dreigbrief nog twee weken thuis bleef en dan ontvoerd werd (CGVS, p. 26). Deze ontvoering plaats je dan weer ongeveer twee weken voor jouw eigen vertrek in juli 2020 (CGVS, p. 32, 20). Nogmaals plaats je op deze manier de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de helling.

Verder bleek uit jouw verklaringen bij de DVZ, wanneer jou gevraagd werd naar jouw broers en zussen en hun verblijfplaatsen, geenszins dat J(...) vermist was. Integendeel, daar verklaarde je dat J(...) in het dorp Belo verbleef (Verklaring DVZ, vraag 17). Hierop gewezen door het CGVS, opper je dat jou dit daar niet zo gevraagd was en dat jou toen enkel gevraagd werd waar jouw familie woonde maar niet naar jouw broer en dat hij toen wel degelijk ontvoerd was (CGVS, p. 34). Uit het interview bij DVZ blijkt echter dat er naar al jouw familieleden, inclusief die broer, en hun verblijfplaatsen gevraagd werd. Het louter ontkennen van informatie die letterlijk neergeschreven staat in jouw administratieve dossier, kan dan ook niet volstaan om bovenstaande uit te klaren. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen zo op de proef gesteld. Bovendien kreeg je bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans om opmerkingen of correcties te geven omtrent het interview bij de DVZ. Je gaf toen verschillende opmerkingen, maar repte met geen woord over bovenstaande (CGVS, p. 3-7). Je verklaarde toen zelfs geen andere opmerkingen te hebben. Indien bovenstaande daar toen ook niet goed was weergegeven, kan verwacht worden dat je hierover toen ook melding gemaakt zou hebben en niet louter post factum, wanneer jou gewezen wordt op tegenstrijdigheden.

Wat verder frappeert, is dat je geen overtuigende verklaringen kan afleggen over wanneer jouw paternale ooms nu bij de taliban gegaan waren en hoe jullie hiervan op de hoogte kwamen. Je beweert dat zij zich

pas bij de taliban aansloten nadat ze verhuisden naar Alishang of Alingar en dat jullie dit te weten kwamen doordat jullie opgebeld en bedreigd werden (CGVS, p. 29-30). Dat jullie dit zo te weten zouden gekomen zijn, valt echter niet te rijmen met het feit dat zij volgens jouw verklaringen juist met andere nummers naar jullie zouden gebeld hebben om hun identiteit net verborgen te proberen houden (CGVS, p. 27). Je geeft hierover nog aan dat jouw vader ondanks het feit dat ze andere nummers gebruikten, wel wist dat zij het waren, wat zowel het gebruik van die andere nummers in twijfel trekt, en daarnaast geenszins verder kan uitklaren hoe jouw vader dit dan wist (CGVS, p. 27-30). Gevraagd hoe jullie via de bedreigingen dan juist te weten kwamen dat deze ooms bij de taliban waren, stel je dat de brief van de taliban was en door hen werd verstuurd, dat niemand anders op de hoogte was en dat jullie met niemand anders problemen hadden (CGVS, p. 29-30). Jouw ooms zouden volgens jou ook deze brieven ondertekend hebben (CGVS, p. 29-30). Dit kan echter niet afgeleid worden uit de dreigbrieven die je voorlegt, gezien de handtekeningen in deze documenten niet leesbaar blijken (zie administratief dossier, groene map). Bovendien leg je hierover ook zelf geen eenduidige verklaringen af, gezien je hierover later verklaart dat de handtekeningen misschien van die ooms waren, maar dat zij dit misschien ook aan een commandant vroegen (CGVS, p. 29-30). Je blijft volhouden dat het duidelijk was dat deze ooms bij de taliban waren door de bedreigingen die jullie kregen, omdat jullie met niemand anders problemen hadden (CGVS, p. 29-30). Uit het feit dat deze ooms gekant waren tegen de job van jouw broer bij de overheid, en het grondconflict dat jullie met hen hadden en het feit dat jullie later door de taliban bedreigd werden (CGVS, p. 20), kan hoogstens afgeleid worden dat deze ooms de taliban misschien ingelicht zouden hebben over het werk van uw broer, maar niet dat zij zelf zich bij de taliban hadden aangesloten. Ook deze verklaring kan daarom niet volstaan. Je verklaart verder nog dat de namen van jouw ooms Q(...) H(...) M(...) en Q(...) Z(...) J(...) waren en dat zij deze namen al zouden gehad hebben toen zij nog bij jullie woonden (CGVS, p. 29-30). Hierna geef je echter aan dat iemand die zich J(...) noemt sowieso al een functie heeft bij de taliban en stel je dus eigenlijk dat jouw oom al een talibannaam had toen hij nog bij jullie woonde (CGVS, p. 29-30). Gevraagd om welke reden hij toen al deze naam zou hebben als hij dan nog niet bij de taliban was, opper je enkel dat er in Afghanistan mensen zijn die zo een titel kiezen om gebruik te maken van de jihad maar dat ze meestal verborgen zijn (CGVS, p. 30-31). Opnieuw geef je hiermee niets meer dan een vaag en nietszeggend antwoord, waarmee je geenszins de discrepantie uitklaart tussen jouw verklaringen over dat die ooms zich pas na hun verhuis bij de taliban hadden aangesloten maar dan wel al toen ze nog bij jullie woonden een talibannaam aannamen. Uit jouw verklaringen bleek verder dat jullie klacht indienden en dat de taliban dat dan te weten kwamen en dan dreigbrieven verstuurden (CGVS, p. 31-32). Gevraagd hoe je dan uit die brieven kon afleiden dat die dreigbrieven verband hielden met deze klacht, stel je enkel dat jullie neven hadden en dat zij ook in het dorp waren en op bezoek kwamen misschien en dat zij naar vader vroegen en dat ze hoorden dat vader klacht indiende tegen hun broers en dat van de anderen te weten kwamen (CGVS, p. 31-32). Hiermee geef je echter opnieuw een antwoord dat dermate vaag, hypothetisch en nietszeggend is, waardoor je er ook hier niet in slaagt het CGVS te overtuigen. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen aangetast.

Daarnaast kunnen ook jouw verklaringen over de klacht die jouw vader ging indienen bij de Afghaanse autoriteiten niet overtuigen. Volgens jouw verklaringen zou de overheid immers niet veel macht hebben in de regio (CGVS, p. 32). In dit opzicht is het dan ook niet aannemelijk dat jouw vader de moeite zou doen om klacht bij hen in te dienen, gezien de kans dat dit tot iets zou leiden erg gering bleek, en hij hiermee het risico net zou vergroten op problemen met de taliban indien dit uitlekte. Hierop gewezen, stel je enkel heel vaag dat men daar wel een districtshuis zou hebben en dat de leden van de overheid daar wel zouden kunnen helpen (CGVS, p. 32). Deze holle verklaring valt niet te lijmen met jouw vorige verklaring over het feit dat de autoriteiten niet veel macht hebben in de regio, en kan geenszins uitklaring bieden voor waarom jouw vader dat dan eventueel wel zou gedacht hebben. Bovendien kan je jouw verklaringen over deze klacht niet ondersteunen met documenten. Hiernaar gevraagd, stel je dat je nog ging proberen om deze klacht via jouw vader door te sturen (CGVS, p. 33). Tot op heden werd echter niets in verband met deze klacht voorgelegd aan het CGVS. Nog blij je strijdig over het aantal klachten dat jouw vader zou ingediend hebben bij de autoriteiten. Uit jouw verklaringen bij de DVZ blijkt immers dat jouw vader na de ontvoering van jouw broer opnieuw naar de autoriteiten gegaan zou zijn (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer jou hiernaar gevraagd werd op het CGVS, stel je echter dat hij dit toen niet gedaan zou hebben (CGVS, p. 34). Na confrontatie, geraak je niet verder dan te stellen dat je het niet zo zei en jou dus niet kan herinneren (CGVS, p. 34). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan echter niet volstaan om tegenstrijdige verklaringen uit te klaren. Bovendien kreeg je bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans om opmerkingen of correcties te geven omtrent het interview bij de DVZ. Je gaf toen verschillende opmerkingen, maar repte met geen woord over bovenstaande (CGVS, p. 3-7). Je verklaarde toen zelfs geen andere opmerkingen te hebben. Indien bovenstaande daar toen ook niet goed was weergegeven, kan verwacht worden dat je hierover toen ook melding gemaakt zou hebben en niet louter post factum, wanneer jou gewezen wordt op

tegenstrijdigheden. Bovenstaande elementen doen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen dan ook enkel verder teniet.

Verder is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat jouw broer nog gevisieerd werd door jouw paternale ooms omwille van zijn werk bij de politie in 2020, hoewel hij al sinds 1397 (i.e. 2018-2019) gestopt zou zijn met deze job. Dat jouw broer toen van plan was bij de NDS (the National Directorate of Security) te gaan werken (CGVS, p. 21-22), kan dit niet uitklaren gezien je je hiermee weer beperkt tot een hypothetische verklaring die geenszins aangeeft om welke reden jouw broer op het moment dat hij net niet bij de Afghaanse autoriteiten werkte, hierom gevisieerd werd. Hier nogmaals naar gevraagd, stel je dat deze ooms van plan waren iets te verzinnen omdat jullie de twee oudste zonen waren en ze gewoon een manier wilden zoeken om jullie te doden (CGVS, p. 21-22). Gevraagd om welke reden ze jullie dan per se wilden doden, stel je dat dit was omdat jullie niet gehoorzaam waren aan wat jullie in de brief werd gevraagd, en dat ze wilden dat jullie en jouw vader zich aan hen zouden overhandigen en voor hen zouden werken, maar dat jullie hier niet aan gehoorzaamden (CGVS, p. 21-22). Dit kadert echter nog steeds niet om welke reden zij jullie in de eerste plaats viseerden, temeer gezien uit jouw relaas blijkt dat de job van jouw broer juist aan de basis lag van het ontstaan van de problemen met deze ooms (CGVS, p. 20). Ook zo wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Bovendien zijn jouw verklaringen over de reden dat deze ooms wilden dat jij en jouw broer zich bij de taliban zouden aansluiten niet consistent met hetgeen je daarover verklaarde bij de DVZ. Daar stelde je namelijk dat ze wilden dat jouw vader zijn zonen stuurde zodat anderen ook gemotiveerd zouden zijn hun zonen naar hen te sturen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS stel je echter dat ze gewoon van plan waren jullie aan te vallen en te doden in naam van de jihad en dat ze dan jullie gronden konden afpakken (CGVS, p. 32-33). Gevraagd of er dan nog een andere reden achter zat, stel je van niet, dat ze dit niet zeiden, maar dat ze wel zeiden dat jullie zich moesten opofferen voor de jihad (CGVS, p. 32-33). Gewezen op het feit dat je bij de DVZ wel een heel andere motivatie hieromtrent opgaf, opper je dat dit inderdaad ook zo gevraagd was (CGVS, p. 32-33). Dat je dit echter slechts post factum aangeeft wanneer jou gewezen wordt op jouw vorige verklaringen, maar hierover niets vermeldt wanneer je daar meermaals de kans toe kreeg, kan niet overtuigen. Dit toont enkel aan dat je jouw antwoorden tracht aan te passen naar gelang de vraagstelling, en kan de gebrekkige geloofwaardigheid van jouw verklaringen allerminst herstellen. Ook hier moet gewezen worden op het feit dat je bij aanvang van het gehoor de kans kreeg opmerkingen te geven over het interview bij de DVZ en niets aangaf over bovenstaande (zie boven). Integendeel, ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen verder op de proef gesteld.

Uit jouw verklaringen blijkt verder dat er na jouw vertrek geen incidenten meer gebeurd zouden zijn met jouw familieleden in Afghanistan. Je geeft hierover aan dat jij en jouw broer het doelwit waren (CGVS, p. 7). Wanneer je door de protection officer echter gewezen wordt op het feit dat jouw vader daar toch nog verblijft, stel je dat de taliban wel nog een paar keer zouden langs gekomen zijn en naar jou gevraagd zouden hebben (CGVS, p. 7). Jouw ouders verblijven nog steeds in hetzelfde dorp als waar jij toen met hen woonde, samen met jouw broer B(...) M(...) die volgens jouw verklaringen bij de DVZ nu ongeveer 14 jaar moet zijn wat ongeveer gelijk loopt met de leeftijd die jij had bij vertrek (CGVS, p. 20; Verklaring DVZ vraag 4). Je verklaart ook zelf dat jouw vader schrik heeft dat de taliban iets met hemzelf of met B(...) M(...) zouden doen, of zelfs met jouw zussen daar, en dat niemand jullie dan zou kunnen helpen nu de taliban de volledige macht in handen heeft (CGVS, p. 16). Dit zou drie keer gebeurd zijn (CGVS, p. 16). In dit opzicht is het enkel des te onaannemelijker dat de taliban niets meer zouden gedaan hebben tegen jouw familieleden daar, behalve gevraagd hebben waar jij was. Je verklaart hierover bovendien nog zelf dat de taliban makkelijk mensen kunnen folteren in Afghanistan sinds ze aan de macht zijn (CGVS, p. 16). Je oppert plots wel dat je niet weet of ze ook dergelijke dingen deden met jouw familie omdat je nu minder contact met hen zou hebben (CGVS, p. 16). Dit kan echter niet weerhouden worden als valabele verschoning, gezien uit jouw verklaringen wel blijkt dat jouw familie jou vertelde over de drie bezoeken die ze nog kregen van de taliban na jouw vertrek en na de machtsovername (zie boven). Indien de taliban hen toen hardhandig zou aangepakt hebben, kan verwacht worden dat ze dit ook zouden verteld hebben, zeker in het kader van jouw lopende verzoek om internationale bescherming dat verbonden is aan problemen met de taliban.

Je brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op jouw nood aan internationale bescherming. Je verwijst in dit opzicht enkel naar de vluchtmotieven die hierboven reeds besproken werden en ongeloofwaardig geacht werden door het CGVS (CGVS, p. 35), namelijk dat de taliban jouw vader vroegen waar jij was en dus nog steeds naar jou op zoek zijn. Daar je geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er

redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die je voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Over de dreigbrieven en de documenten in verband met het werk van jouw broer werd hierboven reeds aangegeven om welke redenen zij niet konden volstaan om de geloofwaardigheid van jouw verklaringen te herstellen. De taskara's van jou en jouw familieleden, kunnen enkel jouw verklaringen over jouw identiteit, nationaliteit, familiebanden en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat ook na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van

die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken,

een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen

zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat je minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op jou moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker *in casu* ook het evenredigheidsbeginsel geschonden acht.

Verzoeker onderneemt vooreerst een poging om bepaalde motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem aangehaalde problemen met de taliban te weerleggen of te verklaren. Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet heeft vermeld dat zijn broer werkzaam was bij de Afghaanse nationale politie, hoewel zijn problemen hieraan gelieerd zijn, merkt verzoeker op *"dat er bij DVZ gevraagd werd naar de problemen die hij gekend heeft in Afghanistan, en verzoeker heeft dit ook zo verklaard"*. Verzoeker wijst er verder op

dat hij aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) hier ook de nodige opmerkingen over heeft gegeven, waarbij hij citeert uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud van 13 oktober 2022 (p. 5-6). Hij meent dat hij zelf en spontaan aan het begin van dit persoonlijk onderhoud opmerkingen heeft gemaakt over zijn gehoor bij de DVZ, doch dat het CGVS hier helemaal geen rekening mee houdt. Hij wijst verder op de verklaringen van zijn voogd aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud (p. 35) volgens welke hij bij haar spontaan aanhaalde dat hij bij de DVZ niet uitgebreid sprak over de functie van zijn broer bij de politie. Dat dit nu aan hem verweten wordt, kan volgens verzoeker geenszins getuigen van enige redelijkheid in hoofde van een minderjarige verzoeker.

Verzoeker merkt verder op dat hij maar weinig informatie kon geven over de werkzaamheden van zijn broer bij de nationale politie omdat die hem daarover geen details wenste te vertellen uit angst dat zijn familie anders in de problemen zou komen, waarbij verzoeker aanstipt dat zijn ooms langs vaderszijde ook mee in hetzelfde huis woonden. Verzoeker meent dat hij wel degelijk specifieke informatie kon geven betreffende de werkzaamheden van zijn broer en citeert in dit verband uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud (p. 21). Uit de bestreden beslissing blijkt volgens hem ook niet dat de adjunct-commissaris geen geloof hecht aan deze verklaringen. De adjunct-commissaris motiveert louter dat hij deze informatie onvoldoende vindt, aldus verzoeker, die erop wijst dat hij zelf niet in het leger heeft gezeten en ook ten tijde van het werk van zijn broer zeer jong was. Er wordt volgens hem geen rekening gehouden met zijn kwetsbaar profiel als minderjarige.

Verzoeker is voorts van oordeel dat de adjunct-commissaris niet dienstig kan motiveren dat hij geen vrees zou hebben omwille van het werk van zijn broer voor de voormalige Afghaanse overheid en wijst er in dit verband op dat uit het rapport *“Afghanistan – Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022 blijkt dat de taliban vanaf de machtsovername vele pogingen ondernomen hebben om informatie te bekomen over personen die voor de voormalige overheid hebben gewerkt, en dit voornamelijk door familieleden onder druk te zetten en informatie te vergaren in afgelegen dorpen, waar iedereen elkaar kent (p. 63 e.v.). De adjunct-commissaris toont in de bestreden beslissing ook niet aan dat hij expliciet twijfelt aan de werkzaamheden van verzoekers broer, aldus verzoeker, die verder meent dat de adjunct-commissaris zich louter verschuilt achter *“een standaardmotivering betreffende de corruptie van Afghaanse documenten”* zonder *in concreto* aan te tonen dat de documenten die hij heeft neergelegd betreffende het werk van zijn broer effectief vals zouden zijn. Onder verwijzing naar een persartikel, waaruit hij citeert, betoogt verzoeker dat familieleden van voormalige leden van de Afghaanse overheid meer dan een jaar na de machtsovername door de taliban nog steeds geïsoleerd worden.

Verder is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn kwetsbaar profiel, waarbij hij preciseert dat hij momenteel zeventien jaar oud is en Afghanistan verliet toen hij vijftien jaar oud was. Hij benadrukt dat minderjarige kinderen een extra kwetsbare groep vormen en wijst erop dat *“verschillende bepalingen (...) op de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden”*. Het CGVS dient bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming ook rekening te houden met het hoger belang van het kind, zo vervolgt verzoeker, die meent dat hoewel er in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat de nodige steunmaatregelen genomen werden omdat verzoeker minderjarig is, er geen enkele rekening werd gehouden met zijn profiel als minderjarige.

Vervolgens gaat verzoeker als volgt in op zijn vermeend verwesterd profiel. Hij wijst erop dat hij al in België is sinds maart 2021 en al lange tijd verblijft in Europa, wat volgens de taliban *“ongelovig landen”* zijn. Hij wijst erop dat EUAA in het rapport *“Country Guidance Afghanistan”* van april 2022 zelf stelt dat het niet zeker is hoe de taliban personen die Afghanistan hebben verlaten zal behandelen. Hij wijst er verder op dat voormeld rapport van EUAA ook duidelijk vaststelt dat de taliban een streng islamitisch beleid wensen te voeren in Afghanistan en dat ook reeds publiekelijk hebben verkondigd. Hij stipt aan dat voormeld rapport van EUAA, in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing zou wensen te laten uitschijnen, heel duidelijk is omtrent het gebrek aan informatie over hoe de taliban personen met een ‘verwesterd’ profiel gaan viseren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan en dat er een *“individuele beoordeling”* gemaakt dient te worden op basis van iemand zijn kenmerken om te kunnen beoordelen of er een nood is aan internationale bescherming. Hij meent dat er in zijn hoofde verschillende elementen aanwezig zijn waaruit kan worden afgeleid dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn verwesterd profiel, waarna hij aanvoert dat hij toegekomen is in België als minderjarige, hier een uitgebreid Belgisch netwerk heeft opgebouwd, onmiddellijk naar school is gegaan en ondertussen al vlot de Nederlandse taal spreekt. Ter staving van zijn scholing verwijst hij naar gevoegde attesten en rapporten (stukkenbundel verzoeker, stukken 3 tot en met 7). Hij wijst er verder op dat hij zich onmiddellijk heeft ingezet voor een studentenjob, ter staving waarvan hij meerdere stukken

voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 8 en 9). Verschillende gevoegde verklaringen kunnen volgens verzoeker getuigen van zijn netwerk in België (stukkenbundel verzoeker, stukken 10 tot en met 16). Hij wenst met al deze getuigenissen aan te tonen dat hij een uitgebreid Belgisch netwerk heeft en dat hij volledig geïntegreerd is in onze Belgische, westerse samenleving. Verzoeker betoogt dat hij zich gedraagt naar de westerse waarden en normen en dat hij zich deze heeft eigen gemaakt op zeer jonge leeftijd. Dit heeft er volgens hem toe geleid dat hij zich meer en meer heeft afgezet tegen de islamitische waarden en normen. Omwille van zijn lang verblijf in België, wat door de taliban als een ongelovig land wordt beschouwd, meent hij wel degelijk een actuele vrees te hebben bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verwestering. Uit hetgeen hoger is aangehaald blijken volgens hem verschillende elementen waardoor hij niet in de mogelijkheid zal zijn om zich (terug) te conformeren aan de islamitische waarden en normen. Hij wijst er nog op dat het CGVS een toekomstgerichte beoordeling dient te maken van de vrees voor vervolging en verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 255 609 van 4 juni 2021, de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 en de COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’* van 2 september 2020. Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de taliban “terugkeerders” effectief hebben vervolgd, zo stelt verzoeker onder verwijzing naar voormelde COI query. Hij wijst dienaangaande verder op het rapport *“Nansen profiel 3-21 – Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021 en op arresten van de Raad van 2019 en 2020, waarna hij concludeert dat zelfs een louter lang verblijf in het Westen problematisch is bij terugkeer. Vervolgens verwijst verzoeker naar de *“Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’”* van UK Home Office van juni 2021, welk rapport volgens hem al zeer gedetailleerd de situatie van terugkeerders naar Afghanistan beschreef en naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022.

Verzoeker vervolgt dat uit het COI-rapport *“Afghanistan Country focus”* van EASO van januari 2022 blijkt dat het nog steeds zeer onduidelijk is hoe de taliban zullen reageren ten aanzien van afgewezen asielzoekers. Verwijzend naar de *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van UK Home Office van april 2022 stelt hij dat de taliban wel degelijk zeer strikte regels opleggen in verband met het naleven van de sharia. Verzoeker herhaalt dat hij al meer dan een jaar in België woont en aldus andere waarden en normen heeft ontwikkeld, die niet meer in overeenstemming te brengen zijn met de huidige islamitische regels die de taliban opleggen. Voormeld rapport bevestigt volgens verzoeker nog steeds dat hoewel de taliban publiekelijk hebben bekendgemaakt “amnestie” te verlenen aan iedereen die “tegen” hen was, uit de praktijk blijkt dat het tegenovergestelde gebeurt. Hij herhaalt in dit verband dat hij een broer heeft die werkzaam is geweest bij de voormalige Afghaanse overheid en meent dat hij alleen door de verwantschap met deze broer een ernstige vrees heeft bij terugkeer. Hij hekelt dat de adjunct-commissaris nergens in de bestreden beslissing aantoont dat hij, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan, niet in het vizier van de taliban zal komen, gelet op zijn verblijf in Europa gedurende bijna anderhalf jaar. Ook uit het rapport *“Afghanistan: Targeting of Individuals”* van EUAA van augustus 2022 blijkt volgens hem dat er geen duidelijk standpunt is van de taliban betreffende terugkeerders, waardoor hij geen enkele zekerheid heeft bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. Bovendien blijkt uit ditzelfde rapport dat de taliban wel degelijk Afghanen proberen tegen te houden die het land wilden ontvluchten en verregaande controles doorvoeren, zo vervolgt verzoeker, die er verder op wijst dat de Raad in een aantal principearresten geoordeeld heeft dat een verwestering kan leiden tot de toekenning van een beschermingsstatus, ter illustratie waarvan hij citeert uit het arrest van de Raad met nummer 278 653 van 12 oktober 2022, waarvan de motivering volgens hem ook *in casu* kan worden toegepast. Verzoeker wijst tot slot op het non-refoulementbeginsel en op het standpunt van UNHCR dat gedwongen terugkeer naar Afghanistan nog steeds niet mogelijk is, hetwelk volgens hem lijnrecht ingaat tegen de motivering van de bestreden beslissing.

Aangaande zijn vermeende nood aan subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, herhaalt verzoeker vooreerst dat de visie van de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing lijnrecht ingaat tegen het standpunt van UNHCR, dat sinds de machtswissel van augustus 2021 aan de alarmbel trekt en benadrukt dat een (gedwongen) terugkeer naar Afghanistan de terugkeerder blootstelt aan onherstelbare schade. Hij vervolgt dat UNHCR er zelfs op aandringt dat wanneer een Staat beslist dat een Afghaanse verzoeker geen vluchtelingenstatus kan worden toegekend, het onmogelijk is om op heden een beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming te nemen. Verzoeker meent dat uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet een *“gedeelde bewijslast”* kan worden afgeleid en dat het CGVS actief dient mee te werken om elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Hij wenst erop te wijzen dat alle bronnen die het CGVS aanhaalt zélf stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en er niet concreet kan aangetoond

worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen lopen bij terugkeer. Het voorgaande wordt volgens verzoeker ook bevestigd in een *"Guidance Note"* van UNHCR van februari 2022 en voormelde *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van april 2022, waaruit hij citeert. Verzoeker verwijst verder naar het rapport *"Afghanistan: COI Repository 1st September 2021-30 November 2022"* van AsylOS om aan te tonen dat er een kentering aan de gang is van het willekeurig geweld omdat er verzet komt tegen de taliban, wat zou leiden tot meerdere conflicten en veiligheidsincidenten waarbij gewone burgers het slachtoffer zijn. Uit hetzelfde rapport blijkt volgens hem dat er ook sprake is van willekeurig geweld in de provincie Laghman, waarvan hij afkomstig is. Ook uit informatie van ACLED blijkt volgens hem een veelheid van aanslagen en veiligheidsincidenten door conflicten tussen IS en de taliban. Het rapport *"Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report"* van EUAA van augustus 2022 toont volgens hem aan dat de provincie Laghman niet ontsnapt aan aanvallen van willekeurig geweld door de taliban. Verzoeker wijst er voorts op dat het CGVS niet enkel verplicht is om met de veranderende actuele situatie rekening te houden, doch ook gehouden is om met persoonlijke elementen rekening te houden die leiden tot een hoger risico om slachtoffer te zijn van willekeurig geweld bij een eventuele terugkeer. Het gegeven dat hij verwesterd is, is volgens hem een persoonlijke omstandigheid die het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogt.

Aangaande zijn vermeende nood aan subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, argumenteert verzoeker dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing niet ingaat op *"de precaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de Taliban en de strikte en vergaande toepassing van de Sharia"*. Verzoeker verwijst naar, en citeert uit, het rapport *"Taliban 'Vice' Handbook Abusive"* van Human Rights Watch van 29 oktober 2021, dat stelt dat de taliban een handboek gebruiken dat uitermate strengere regels oplegt en dat zij zich vaak niet houden aan de rechten die in voormeld handboek worden beschermd, en voormeld rapport van Nansen en stipt aan dat ook Amnesty International grove mensenrechtenschendingen onder het huidige talibanbewind rapporteert en dringend actie vraagt van mensenrechtenorganisaties. Hij besluit dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, meer bepaald foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij verwijt het CGVS de humanitaire situatie en de mensenrechtenschendingen volledig uit het oog te hebben verloren. Hij verwijst opnieuw naar voormeld rapport van Nansen, waarin een vergelijking wordt gemaakt met het bewind gehanteerd door Al Shabaab in delen van Somalië. Hij stipt aan dat ook Human Rights Watch in een recent rapport heeft aangetoond dat één jaar taliban geleid heeft tot een humanitaire crisis van ongemene proporties en dat de taliban ook niets hebben ondernomen om deze crisis een halt toe te roepen. Onder verwijzing naar diverse bronnen die hij citeert betoogt verzoeker vervolgens dat de precaire humanitaire situatie die in Afghanistan reeds bestond voor de machtsovername door de taliban sindsdien alleen maar verergerd is en thans een zorgwekkend niveau heeft bereikt. Verzoeker merkt op dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing *"niet aantoont dat de precaire situatie niet te wijten is aan de Taliban, minstens dat deze situatie verslechterd is"* en meent dat hij zich probeert te verschuilen achter allerlei reeds aanwezige factoren om te stellen dat deze situatie al aanwezig was in Afghanistan en dat de machtsovername door de taliban hier geen invloed op heeft gehad. Een minderjarige verzoeker terugsturen naar zo'n precaire en volatiele situatie, is een schending van artikel 3 van het EVRM, zo besluit verzoeker.

2.1.2. Ter staving van zijn verzoekschrift verwijst verzoeker in de inventaris naar volgende nieuwe stukken, waarvan een fotokopie wordt gevoegd dan wel de online vindplaats wordt vermeld:

“3. Attest van regelmatige lesbijdwoning in het onthaaljaar dd. 30/06/2022 ;

4. Schoolattest dd. 30/06/2022 ;

5. Schoolattest Technisch Atheneum dd. 05/12/2022 ;

6. Algemeen Jaaroverzicht OKAN 2021-2022 ;

7. Rapport S1 2022-2023 ;

8. Arbeidsovereenkomst voor tewerkstelling studenten ;

9. Loonfiches ;

10. Aanbevelingsbrief V(...) J(...) ;

11. Aanbevelingsbrief A(...) C(...) ;

12. Aanbevelingsbrief H(...) H(...) ;

13. Aanbevelingsbrief Y(...) P(...) ;

14. Aanbevelingsbrief K(...) C(...) ;

15. Aanbevelingsbrief M(...) R(...) F(...) ;

16. Aanbevelingsbrief J(...) O D(...) ;

17. Arrest RVV van 31/03/2022 met rolnummer 270 813 (beschikbaar op: [http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a270813.an .pdf](http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a270813.an.pdf))

18. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html ;
19. EASO COI Query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised', 2 September 2020, beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf
20. Nansen rapport 2021/11, beschikbaar op <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>
21. UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as 'Westernised' van juni 2021, beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2054314/Afghanistan-Westernised-CPIN-v2.0%28Archived%29.pdf>
22. EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, January 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
23. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van Februari 2022 (beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf
24. The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Issues/Migration/GlobalCompactMigration/ThePrincipleNon-RefoulementUnderInternationalHumanRightsLaw.pdf>
25. UNHCR POSITION ON RETURNS TO AFGHANISTAN, August 2021, beschikbaar op <https://reporting.unhcr.org/document/223>
26. The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines, beschikbaar op https://www.unhcr.org/bq/wp-content/uploads/sites/18/2016/12/Handbook_Voluntary-Repatriation_1996.pdf
27. Human Rights Watch, "Taliban 'Vice' Handbook Abusive", dd. 29 oktober 2021 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/news/2021/10/29/afghanistan-taliban-vice-handbook-abusive>
28. Amnesty International, "New alliance to protect human rights in Afghanistan" beschikbaar op <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/03/new-alliance-to-protect-human-rights-in-afghanistan/>
29. Persartikel Al Jazeera, beschikbaar op: <https://www.aljazeera.com/opinions/2021/4/26/the-eu-efforts-to-repatriate-afghan-asylum-seekers-are-dangerous>
30. World Food Program at a glance, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/wfp-glance>
31. World Food Program Afghanistan, 17/03/2022, beschikbaar op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20External%20Sitrep_17%20March_FINAL.pdf
32. Statement UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi, 17/03/2022, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissioner-refugees-appeals-global-engagement-address-afghanistans.html>
33. WFP, Afghanistan Food Security Update February 2022, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissioner-refugees-appeals-global-engagement-address-afghanistans.html>
34. Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough", 17/03/2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>
35. Statement dr Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan, beschikbaar op <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>
36. Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2022, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>
37. UNAMA, Human Rights in Afghanistan: 15 AUGUST 2021- 15 JUNE 2021, 20/07/2022, beschikbaar op: https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_june_2022_english.pdf
38. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 15-21 October 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/10/27/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-15-21-october-2022/>
39. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 22-28 October 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/11/03/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-22-28-october-2022/>
40. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 29 October-4 November 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/11/10/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-29-october-4-november-2022/>

41. TWN Info Service on UN Sustainable Development (May22/07), beschikbaar op <https://www.twn.my/title2/unsd/2022/unsd220507.htm>, 23 mei 2022)
42. Humanitarian needs overview Afghanistan” <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>, januari 2022 ;
43. EUAA Afghanistan: Targeting Individuals, August 2022, beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf
44. Afghanistan: COI Repository: 1st September 2021-30 November 2022 van Asylos, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=c389f8f0-f718-4263-8a2f-7674ecac9813>)
45. EUAA Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report August 2022, beschikbaar op: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf
46. Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban’s Catastrophic Year of Rule: Denial of Women’s Rights, Media Crackdown, and Retaliatory Killings Amid Mass Hunger, 11/08/2022, beschikbaar op: https://www.hrw.org/news/2022/08/11/afghanistan-talibans-catastrophic-year-rule?utm_source=The+New+Humanitarian&utm_campaign=5743b85028-EMAIL_CAMPAIGN_Cheat_Sheet_12_August&utm_medium=email&utm_term=0_d842d98289-5743b85028-75868082
47. Human Rights Watch, Economic Causes of Afghanistan’s Humanitarian Crisis: Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban, 04/08/2022, beschikbaar op: https://www.hrw.org/news/2022/08/04/economic-causes-afghanistans-humanitarian-crisis#_How_serious_is
48. United States Institution of Peace, A Year into Taliban Rule, Afghans Face Spiraling Economic, Humanitarian Crises, 17/08/2022, beschikbaar op: <https://www.usip.org/publications/2022/08/year-taliban-rule-afghans-face-spiraling-economic-humanitarian-crises>
49. UNHCR Funding Update 2022, beschikbaar op: <https://reporting.unhcr.org/afghan-situation-funding-2022>
50. WFP, Afghanistan risks winter of famine after devastating year, 26/09/2022, beschikbaar op: [https://www.wfp.org/stories/afghanistan-risks-winter-famine-after-devastating-year#:~:text=WFP%20urgently%20needs%20US\\$241.1,mt%20of%20food%20for%20winter;](https://www.wfp.org/stories/afghanistan-risks-winter-famine-after-devastating-year#:~:text=WFP%20urgently%20needs%20US$241.1,mt%20of%20food%20for%20winter;)
51. RadioFreeEurope, ‘They Call Us Infidels’: Former Afghan Soldiers Still Live In Hiding To Avoid Taliban Retribution’, 13/07/2022, beschikbaar op: <https://www.rferl.org/a/afghanistan-taliban-revenge-killings/31942162.html> ;
52. ECRE, Joint Statement: One year after the country’s takeover by the Taliban: How did Europe welcome Afghans in need of protection’, 09/09/2022, beschikbaar op: <https://ecre.org/joint-statement-one-year-after-the-countrys-takeover-by-the-taliban-how-did-europe-welcome-afghans-in-need-of-protection/>;
53. United Nations Human Rights, Afghanistan human rights and humanitarian crisis continues, urgent action necessary, says UN expert, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/press-releases/2022/10/afghanistan-human-rights-and-humanitarian-crisis-continues-urgent-action> ;”

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 10 januari 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een attest van Solentra van 12 december 2022 als nieuw stavingstuk voegt.

2.2.2. Op 21 maart 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een kopie van een stageovereenkomst als nieuw stavingstuk voegt.

2.2.3. Op 30 mei 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, alsook de COI Query “Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022 en de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023, als bijkomende informatiebronnen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij geen vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt nu (i) het loutere feit dat zijn broer bij de nationale politie zou gewerkt hebben op zich niet kan voldoen om te besluiten dat ook hij hierdoor een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, (ii) daarnaast niet zomaar geloof kan gehecht worden aan zijn verklaringen omtrent de werkzaamheden van zijn broer J. bij de nationale politie, (iii) hij bovendien geen eensluidende verklaringen aflegt over de aanwezigheid van de taliban of van zijn paternale ooms die lid waren van de taliban in de madrassa, (iv) het verder, ook al gaf hij dit bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel aan, bijzonder frappant is dat hij bij de DVZ niets vermeldde over de dreigbrieven van de taliban of over de job van zijn broer bij de politie, (v) bovendien ook zijn verklaringen over hoe zijn broer reageerde op de dreigbrief niet kunnen overtuigen, (vi) ook zijn verklaringen over het tijdstip waarop de dreigbrief werd afgeleverd en de ontvoering van zijn broer niet consistent blijken, (vii) verder uit zijn verklaringen bij de DVZ, wanneer hem gevraagd werd naar zijn broers en zussen en hun verblijfplaatsen, geenszins bleek dat J. vermist was, (viii) hij geen overtuigende verklaringen kan afleggen over wanneer zijn paternale ooms nu bij de taliban gegaan waren en hoe zij hiervan op de hoogte kwamen, (ix) daarnaast ook zijn verklaringen over de klacht die zijn vader ging indienen bij de Afghaanse autoriteiten niet kunnen overtuigen, (x) het verder op zijn minst merkwaardig te noemen is dat zijn broer nog gevisieerd werd door zijn paternale ooms omwille van zijn werk bij de politie in 2020, hoewel hij al

sinds 1397 (i.e. 2018-2019) gestopt zou zijn met deze job, (xi) bovendien zijn verklaringen over de reden dat deze ooms wilden dat hij en zijn broer zich bij de taliban zouden aansluiten niet consistent zijn met hetgeen hij daarover verklaarde bij de DVZ, (xii) uit zijn verklaringen verder blijkt dat er na zijn vertrek geen incidenten meer gebeurd zouden zijn met zijn familieleden in Afghanistan, en (xiii) hij verder geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (B) de documenten die hij voorlegt de beoordeling van het CGVS niet kunnen wijzigen, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, en omdat (E) verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd en vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met twee ooms langs vaderszijde. Deze ooms zouden aanvankelijk met verzoeker en zijn gezin hebben samengewoond maar naar een ander district zijn verhuisd nadat zij met verzoekers ouders in conflict waren gekomen over het feit dat verzoekers oudere broer J. voor de nationale politie werkte. Verzoekers ooms waren immers van mening dat zijn broer voor de ongelovigen werkte en dat het geld dat hij daarmee verdiende *haram* was. Een tijdje later zou verzoekers vader dreig telefoons hebben ontvangen van verschillende nummers waarin hem opgedragen werd zijn zoon te vragen zijn job stop te zetten en zich aan de bellers over te leveren om jihad te voeren. Volgens verzoeker zaten voormelde twee ooms, die inmiddels lid zouden zijn geworden van de taliban, hier achter en was hun eigenlijke bedoeling om hem en zijn familie te doden en hun eigendommen af te nemen. Er zou immers al heel lang een conflict geweest zijn tussen verzoekers vader en die ooms over gronden die bij verzoekers huis lagen en volgens hem door zijn vader werden gekocht doch volgens die ooms ook aan hen toebehoorden aangezien het om een erfenis zou gaan. Naar aanleiding van de dreig telefoontjes zou verzoekers vader klacht hebben ingediend bij het districtshuis, waar hij te horen zou hebben gekregen dat zij hem niet konden helpen omdat verzoekers ooms in een ander district woonden. Verzoeker verklaart dat zijn ooms dit te weten kwamen en een dreigbrief stuurden waarin zij schreven dat verzoeker en zijn broer J. zich bij hen zouden aanmelden en dat met hen zou worden afgerekend volgens de straffen van het Islamitisch Emiraat indien zij weigerden. Vervolgens zou verzoekers broer J. nog ongeveer een maand thuis gebleven zijn, waarna hij vermist zou zijn geraakt. Na de verdwijning van zijn broer zou verzoeker een tijdje in het huis van een oom langs moederszijde in een naburig dorp hebben gewoond alvorens Afghanistan in juli 2020 te verlaten. Verzoeker verklaart dat zijn ooms langs vaderszijde na zijn vertrek nog een dreigbrief hebben afgeleverd waarin hij gevraagd wordt zich te melden en dat zij daarnaast nog twee keer zijn langs geweest om naar hem te vragen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Hierboven, onder punt 2.3.3., is reeds gebleken dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maakt en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Waar verzoeker opmerkt *“dat er bij DVZ gevraagd werd naar de problemen die hij gekend heeft in Afghanistan, en verzoeker heeft dit ook zo verklaard”*, betwist hij niet dat hem bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan, doch dat hij er geen melding maakte van de dreigbrieven die de taliban bij hem thuis zouden hebben afgeleverd, noch van de job van zijn broer bij de politie. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het feit dat hij aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS spontaan opmerkingen heeft gemaakt over zijn gehoor bij de DVZ. De adjunct-commissaris wijst terecht op de cruciale plaats die voormelde elementen innemen in verzoekers vluchtrelaas, zodat van verzoeker wel degelijk mocht worden verwacht dat hij er reeds melding van maakte bij de DVZ en het feit dat hij dit pas deed op het CGVS de geloofwaardigheid ervan aantast. De verklaring van verzoekers voogd aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker dit bij haar onmiddellijk spontaan aanhaalde toen zij werd aangesteld als voogd doet hieraan geen afbreuk. Overigens blijkt uit het verslag van verzoekers onderhoud bij de DVZ niet dat hij er toen *“niet uitgebreid”* sprak over de functie van zijn broer bij de politie, zoals zijn voogd tijdens het persoonlijk onderhoud voorhield, doch wel dat hij er met geen woord over repte (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, vragenlijst). Verzoeker brengt geen valabele redenen of argumenten aan ter verschoning of verklaring van zijn nalaten om voormelde fundamentele elementen van zijn relaas bij de DVZ te vermelden.

Wat betreft zijn gebrekkige kennis aangaande de job van zijn broer bij de nationale politie, herhaalt verzoeker in zijn verzoekschrift enerzijds de verklaring die hij daarvoor reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, met name dat zijn broer hem geen details zou hebben willen vertellen over zijn job opdat zijn familie niet in de problemen zou komen en wijst hij anderzijds op de informatie die hij dienaangaande wél kon geven, waarbij hij citeert uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud (p. 21) en opmerkt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de adjunct-commissaris geen geloof hecht aan deze verklaringen. De Raad is van oordeel dat daargelaten de reden waarom zijn broer hem indertijd als kind niet op de hoogte zou hebben gebracht van de details van zijn job, niet blijkt dat verzoeker gepoogd heeft om hierover meer informatie te bekomen via zijn ouders, met wie hij volgens zijn eigen verklaringen nog tot twee à drie maanden vóór zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS contact zou hebben gehad (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Verzoekers broer zou zijn ouders immers wel hebben ingelicht over zijn werk en onder meer laten weten hebben wanneer en hoe hij van en naar zijn werk ging (*Ibid.*, p. 23-24). Verzoeker betwist verder niet dat hij meer informatie over de opleidingen van zijn broer had kunnen putten uit de desbetreffende documenten die hij neerlegde ter staving van zijn verzoek, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt. De Raad merkt vervolgens op dat het enkele gegeven dat verzoeker wel kon aangeven in welke periode zijn broer bij de nationale politie zou hebben gewerkt niet opweegt tegen de vastgestelde gebrekkige kennis aangaande zijn broers opleidingen, werkplaatsen, verantwoordelijkheden en taken. De argumentatie dat verzoeker zélf niet in het leger heeft gezeten en ook ten tijde van het werk van zijn broer zeer jong was, is niet afdoend daar van verzoeker, die niet betwist dat de door hem aangevoerde persoonlijke problemen gerelateerd zijn aan de vroegere werkzaamheden van zijn broer bij de politie, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich hierover terdege zou hebben geïnformeerd, *quod non*.

De Raad besluit in navolging van de adjunct-commissaris dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de vroegere werkzaamheden van zijn broer J. bij de Afghaanse nationale politie en dat de documenten die hij heeft neergelegd ter staving van deze werkzaamheden op zich niet kunnen volstaan om aannemelijk te maken dat zijn broer wel degelijk deze werkzaamheden zou hebben uitgeoefend. De adjunct-commissaris wijst terecht op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (AD, stuk 7, ‘Landeninformatie’, COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 (update)), zodat de nodige omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Bovendien blijken de door verzoeker neergelegde documenten louter fotokopieën te zijn en kan aan gemakkelijk door knip-

en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De adjunct-commissaris dient derhalve te worden bijgetreden in zoverre hij in de bestreden beslissing van oordeel is dat aan de door verzoeker neergelegde documenten, gezien in samenhang met zijn (ongeloofwaardige) verklaringen, slechts een beperkt gewicht kan worden toegekend dat in elk geval niet volstaat om verzoekers geloofwaardigheid te herstellen.

De Raad benadrukt vervolgens dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing zouden kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven op grond waarvan de adjunct-commissaris van oordeel is dat aan verzoekers voorgehouden problemen met – en vrees voor – twee ooms die hem zouden hebben willen rekruteren voor de jihad geen geloof kan worden gehecht. Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele concrete poging onderneemt om deze overige pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat hij echter in het geheel niet doet. Aldus blijven deze motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind en worden ze door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker meent dat er geen of onvoldoende rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd en kwetsbaar profiel als minderjarige, stelt de Raad vast dat zijn persoonlijk onderhoud afgenomen werd door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoorverslag noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen die aan zijn verklaarde vrees ten grondslag liggen. Er was ook bijstand van een tolk Pasjtue en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Verzoeker kan zich evenmin verschuilen achter het feit dat hij nog te jong zou zijn geweest op het moment van zijn vertrek om zich bepaalde zaken, die raken aan de kern van zijn vluchtrelaas, te herinneren. Verzoeker was ten tijde van zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in juli 2020 als vijftienjarige immers geen *infans* meer, waardoor van hem wel redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij doorleefde, gedetailleerde en coherente verklaringen aflegt over de redenen van zijn vertrek.

Verzoeker beperkt zich tot het uiten van loutere kritiek, waar hij stelt dat geen rekening gehouden werd met zijn profiel van minderjarige, zonder *in concreto* aan te tonen dat, in welke zin of op welk moment zijn leeftijd een volwaardige deelname aan de procedure zou hebben verhinderd. Alleszins werden er na afloop van het onderhoud geen opmerkingen in die zin gemaakt, noch door verzoeker zelf, noch door zijn voogd en noch door zijn advocaat. Verzoeker, die zich er voor het overige toe beperkt in algemene zin te verwijzen naar “*verschillende bepalingen dewelke op de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden*” en naar “*het hoger belang van het kind*”, toont hoegenaamd niet aan dat zijn leeftijd een afdoende verklaring kan bieden voor de gedane vaststellingen of dat hiermee geen of onvoldoende rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. De Raad wijst er in dit verband op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De adjunct-commissaris zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het attest van Solentra vzw van 12 december 2022, dat door verzoeker op 10 januari 2023 werd bijgebracht middels een aanvullende nota, kan staven dat verzoeker in november 2022 tweemaal op consultatie is geweest op de afdeling Kinder- en Jeugdpsychiatrie van het UZ Brussel, doch niet dat verzoeker op het moment van zijn horen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming met mentale problemen kampte die zijn volwaardige deelname aan de procedure internationale bescherming zouden hebben verhinderd. In dit attest kan worden gelezen dat verzoeker door zijn voogd bij de vzw Solentra werd aangemeld met klachten van herbeleving van trauma bij het praten over of denken aan het verleden en concentratieproblemen. Uit de stukken aanwezig in het administratief dossier kan niet blijken dat verzoeker met dergelijke klachten of problemen kampte tijdens zijn horen. Verzoeker heeft geen bijzondere procedurele noden omwille van een psychologische of medische problematiek kenbaar gemaakt (AD, stuk 5, Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ). Daarenboven heeft verzoeker noch zijn advocaat of voogd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS te kennen gegeven dat hij omwille van zijn mentale toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

In voormeld attest van Solentra vzw stelt de betrokken psycholoog op basis van observaties en gesprekken met verzoeker tijdens twee consultaties “*een ernstig disfunctioneren vast gelinkt aan huidige stressvolle leefomstandigheden en een traumatisch verleden*”. De diagnose van posttraumatische stressstoornis (PTSS) wordt weerhouden op basis van symptomen zoals herbeleving (dissociatie), slaapproblemen (nachtmerries), concentratieproblemen, intrusieve herinneringen, hyperalertheid en prikkelbare stemming. Uit het attest kan evenwel niet worden afgeleid op basis van welke objectieve medische gegevens, naast verzoekers eigen verklaringen, zijn gedragingen en de indruk die hij tijdens de consultaties wekte, deze psycholoog tot deze bevindingen is gekomen.

Hierbij moet worden opgemerkt dat dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor verzoekers genoemde problemen of vrees. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar hij of zij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt, hetgeen *in casu* ook duidelijk blijkt uit het bijgebrachte attest. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op verzoekers verklaringen en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

In de door verwerende partij in haar aanvullende nota geciteerde “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat personen met een fysieke handicap en personen met mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd worden in Afghanistan. Hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als verbonden met Gods wil en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of door hun families komt voor. Vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten met mentale gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. Niet elke persoon met een ernstige ziekte of mentale gezondheidsproblemen riskeert vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Bij de individuele beoordeling van de mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert moet rekening worden gehouden met risicoverhogende factoren zoals de aard en visibiliteit van de fysieke of mentale handicap, de negatieve perceptie van verzoekers situatie door zijn familie, etc. (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, p. 102-103). Uit het bijgebrachte attest van Solentra vzw van 12 december 2022 kan op zich niet blijken dat of in welke mate verzoeker omwille van die hierin aangehaalde symptomen vervolging riskeert bij terugkeer naar Afghanistan. Dit attest kan geen verhoogde kwetsbaarheid in hoofd van verzoeker aantonen, mede in acht genomen dat verzoeker geen recentere attesten bijbrengt die licht werpen op zijn actuele mentale toestand en de eventuele verdere opvolging daarvan. Verzoeker toont niet aan dat hij sinds voormelde twee consultaties in november 2022 daadwerkelijk verder psychologisch is opgevolgd, laat staan dat hij aantoont dat hij op heden nood heeft aan psychologische hulp.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door twee ooms die lid zouden zijn van de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen

geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van zijn ooms of de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Waar verzoeker verder betwist dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst geen vrees voor vervolging zou hebben omwille van het (vroegere) werk van zijn broer bij de voormalige Afghaanse overheid, en in dit verband verwijst naar algemene landeninformatie, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt dat zijn broer J. daadwerkelijk werkzaam is geweest bij de Afghaanse nationale politie. Verder wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten (zie o.a. EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 56-65; EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, p. 45-48, en EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, p. 54-55). Hoewel uit deze informatie blijkt dat familieleden van personen die gelieerd zijn aan of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten behoren tot een groep die een risico loopt op gericht geweld vanwege de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) en dat zij met geringe indicaties een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken, blijft een individualiseringsvereiste van toepassing en moet het risico *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoekers broer werkzaam is geweest bij de voormalige Afghaanse overheid, dan nog stelt de Raad vast dat verzoeker *in casu* de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en bovendien geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij persoonlijk een gegronde vrees heeft voor vervolging omwille van de vermeende werkzaamheden van zijn broer voor de voormalige Afghaanse overheid. Het is in dit verband relevant op te merken dat hoewel verzoekers familie ook na de machtsovername door de taliban in hetzelfde dorp is blijven wonen als waar hij zelf woonde voor zijn vertrek, de taliban tegen hen niets meer zouden ondernomen hebben, behalve een aantal keren gevraagd hebben waar verzoeker was, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt en door verzoeker niet wordt betwist. Er blijken *in casu* geen ernstige en concrete aanwijzingen te zijn dat de taliban verzoeker of zijn familie viseren omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer voor de voormalige overheid, zo aan deze werkzaamheden al enig geloof zou kunnen worden gehecht.

Waar verzoeker verwijst naar zijn vermeend verwesterd profiel, zijn aankomst in België als minderjarige in maart 2021, zijn uitgebreid netwerk, het feit dat hij hier naar school gaat en ondertussen vlot de Nederlandse taal spreekt en aanstipt dat hij door zijn verblijf in België, wat door de taliban als een ongelovig land zou worden beschouwd, waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming te brengen zijn met de huidige islamitische regels die de taliban opleggen, maakt de Raad, op basis van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, de volgende analyse.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, *TOLONews*, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme

organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn verklaringen geboren is in mei 2005 en Afghanistan verlaten heeft in juli 2020, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en ook reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De Raad stelt voorts vast dat hoewel verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat plaatsvond op 13 oktober 2022, verklaarde sinds lang geen contact te hebben gehad met de rest van zijn gezin in Afghanistan door problemen met het internet, uit zijn verklaringen blijkt dat hij tot twee à drie maanden vóór dit onderhoud nog wel in contact

stond met hen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Derhalve dient, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, te worden aangenomen dat hij er nog steeds over een (familiaal) netwerk beschikt. Hierbij is het tevens van belang aan te stippen dat, in de mate dat hoger is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, evenmin kan worden aangenomen dat verzoekers broer J. kort voor zijn vertrek vermist zou zijn geraakt en op heden niet opnieuw is opgedoken. Bijgevolg moet worden aangenomen dat J. zich nog steeds in Afghanistan bevindt en samen met de rest van verzoekers gezin in zijn geboortedorp Belo woont, zoals verzoeker overigens ook verklaarde bij de DVZ (AD, stuk 5, verklaring DVZ, vraag 17). Het voorgaande in acht genomen blijkt niet, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij niet langer bekend is met de Afghaanse waarden en normen of dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich er opnieuw mee bekend te maken in geval van terugkeer.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee en een half jaar in België verblijft, kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift weliswaar dat zijn lang verblijf buiten Afghanistan er toe heeft geleid dat hij zich meer en meer heeft afgezet tegen de islamitische waarden en normen en dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de taliban opleggen, doch hij laat na dit summiere betoog te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift verschillende documenten ter staving van zijn scholing in België en een studentenjob die hij hier heeft uitgeoefend en citeert verschillende gevoegde getuigenissen, waarmee hij wenst aan te tonen dat hij een uitgebreid Belgisch netwerk heeft en dat hij volledig geïntegreerd is in onze Belgische, westerse samenleving (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-16). Per aanvullende nota neergelegd op 21 maart 2023 brengt hij nog een kopie van een stageovereenkomst bij. Deze stukken kunnen getuigen van verzoekers inzet en wil om zich in België verder te ontwikkelen en te werken, alsook van zijn respectvolle en coöperatieve houding ten aanzien van personen die betrokken zijn bij zijn opvangen en opleidingstraject, doch tonen niet aan dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer. Hoewel hieruit blijkt dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, kunnen uit deze stukken geen elementen worden gedestilleerd die wijzen op een daadwerkelijke verwestering, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze stukken op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. In zoverre verzoeker met de bijgebrachte getuigenissen wenst aan te tonen dat hij "*een uitgebreid Belgisch netwerk*" heeft, wijst de Raad er ten andere op dat deze getuigenissen op één na afkomstig blijken van personen die beroepsmatig in contact zijn gekomen of staan met verzoeker, zijnde als leerkracht, trajectbegeleider of werkgever, en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker met deze personen nog intensieve of regelmatige contacten onderhoudt buiten de school-, opvang- of werkomgeving. De Raad kan uit deze en de andere bijgebrachte stukken niet ontwaren dat verzoeker niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Bovendien wijst de Raad erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van de heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker toont bijgevolg niet *in concreto* aan dat hij gedurende de jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van

persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofd die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het repressieve beleid van de taliban en de door de taliban ingestelde reisrestricties, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Zoals hoger uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij door de loutere verwantschap met zijn broer, wiens vermeende werkzaamheden voor de voormalige Afghaanse overheid hij niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt, enige vrees voor vervolging door de taliban dient te koesteren.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met afpersing of andere vormen van criminaliteit op zich niet om in hoofd van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen

die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die in Afghanistan een belangrijk deel van zijn vormende jaren heeft gehad en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst beschouwd zal worden als een ongelovige of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban dan wel twee ooms die lid zouden zijn van de taliban en die hem zouden hebben willen rekruteren voor de jihad, niet aannemelijk heeft gemaakt, dat het loutere feit dat zijn broer bij de nationale politie zou gewerkt hebben op zich niet volstaat om tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde te besluiten en dat niet kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer dient te vrezen voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de preciaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 30 mei 2023 neergelegde aanvullende nota).

De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er actueel in deze provincie voor burgers geen reëel risico bestaat om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële

elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT